

บทที่ 11

การขยายตัวไปทางภาคตะวันตกตั้งแต่สงครามปฏิวัติ จนถึงสมัยสงครามกลางเมือง

เค้าโครงเรื่อง

1. ดินแดนตะวันตกสมัยสิ้นสุดสงครามปฏิวัติและการเพิ่มดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกาอเมริกา
2. การอพยพไปสู่ชายแดนตะวันตกและนโยบายที่ดินสมัยเริ่มแรกของสหรัฐอเมริกา
3. สภาพชีวิตชายแดนและผลกระทบที่มีต่อการเมืองอเมริกันในระยะเริ่มแรก
  - 3.1 ผลกระทบของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตกที่มีต่อภาคตะวันออก
  - 3.2 อิทธิพลของตะวันตกที่มีต่อการเมืองอเมริกันในระยะเริ่มแรก

สาระสำคัญ

1. ดินแดนตะวันตกสมัยสิ้นสุดสงครามปฏิวัติ คือ ดินแดนตะวันตกของเทือกเขาอปปาเลเชียนเป็นต้นไป ส่วนใหญ่ได้แก่ ดินแดนที่ราบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งต่อไปจะเป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญทางด้านการเพาะปลูก ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ดินแดนเพิ่มขึ้นหลายรูปแบบ เช่น การซื้อ การทำสงคราม และการผนวกดินแดน เป็นต้น
2. การอพยพไปสู่ชายแดนตะวันตกของประชาชนมีเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ดังที่ เฟรเดอริก แจคสัน เทอร์เนอร์ เจ้าของทฤษฎีชายแดนได้ตระหนักถึงความสำคัญของตะวันตกซึ่งมีที่ดินว่างเปล่าจำนวนมาก นโยบายที่ดินสมัยเริ่มแรกของสหรัฐอเมริกาออกมาในรูปคำสั่งหรือกฎหมายที่ดินเรื่องการตั้งถิ่นฐานการประกอบอาชีพ การซื้อขายที่ดิน และการวางผังเมือง เป็นต้น
3. สภาพชีวิตชายแดน งานแรกผู้อพยพจะต้องเลือกทำเลที่ตั้งถิ่นฐานที่เหมาะสมเป็นกลุ่มชุมชนการสร้างบ้านเรือนและสาธารณูปโภคเบื้องต้นที่จำเป็น การอพยพไปสู่ภาคตะวันตกมีผลกระทบต่อภาคตะวันออกและมีอิทธิพลต่อการเมืองอเมริกันในระยะเริ่มแรก

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากการศึกษาบทที่ 11 แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเข้าใจความหมายของตะวันตกและการได้ดินแดนเพิ่มของประเทศ
2. อธิบายและเข้าใจความสำคัญของตะวันตกซึ่งมีที่ดินว่างเปล่าจำนวนมากและความสำคัญของกฎหมายที่ดินที่มีส่วนสำคัญในการวางรากฐานของประเทศในสมัยเริ่มต้น
3. อธิบายและเข้าใจในสภาพชีวิตชายแดนและผลกระทบของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตกที่มีอิทธิพลต่อชีวิตชาวอเมริกันและประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมาก

ความนำ

ดินแดนตะวันตกมีความสำคัญต่อการขยายตัวและสร้างรากฐานความก้าวหน้าของประเทศสหรัฐอเมริกาในด้านต่าง ๆ อย่างมาก เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาในแง่ต่าง ๆ ของการจัดวางระเบียบ การออกกฎหมาย การได้ดินแดนเพิ่ม และอิทธิพลของการอพยพไปภาคตะวันตกที่มีต่อชาวอเมริกันและประเทศอย่างมาก

1. ดินแดนตะวันตกสมัยสิ้นสุดสงครามปฏิวัติและการเพิ่มดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่ออาณานิคมอังกฤษ 13 แห่งได้รับอิสรภาพใน ค.ศ. 1783 มีดินแดนระหว่างแคนาดาของอังกฤษทางตอนเหนือ ฟลอริดาของสเปนทางตอนใต้ และทางตะวันตกจดแม่น้ำมิสซิสซิปปี มีผู้ตั้งถิ่นฐานจากอาณานิคมอังกฤษเพียง 2-300 ครอบครัวที่ได้ข้ามช่องเขาอัลลิเกนนี่ไปตั้งถิ่นฐานภายในทวีปเมื่อ ค.ศ. 1776 อย่างไรก็ตามเมื่อมีการทำสัญญาสันติภาพเรียบร้อยแล้วผู้ตั้งถิ่นฐานภายในทวีปบริเวณต้นแม่น้ำคัมเบอร์แลนด์ แม่น้ำเคนตั๊กกี และไกลสุดถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี ประมาณ 25,000 คน สัญญาสันติภาพหยุดการเคลื่อนไหวของประชากรชั่วระยะหนึ่ง ในครึ่งศตวรรษต่อมา มีการเคลื่อนย้ายไปยังเขตภาคตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน

การอพยพไปภาคตะวันตกได้รับการต่อต้านจากพวกสเปน ฝรั่งเศส อังกฤษ และพวกอินเดียนแดง ตัวแทนของสเปนร่วมมือกับพวกอินเดียนแดงทางตะวันตกเฉียงใต้ยับยั้งการเดินทางไปยังตะวันตกของผู้ตั้งถิ่นฐานจากตะวันออกและส่งเสริมการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานเพื่อจัดตั้งรัฐกันกระทบระหว่างอาณานิคมดั้งเดิม 13 รัฐกับแม่น้ำมิสซิสซิปปี แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ จนกระทั่งมลรัฐเคนตั๊กกีได้รับการ ยอมรับเข้ามาอยู่ในสหภาพตั้งแต่ ค.ศ. 1792 และเทนเนสซีเข้ามาใน ค.ศ. 1796 และสนธิสัญญาซาน ลอเรนโซ ระหว่างสเปนและสหรัฐอเมริกาจัดทำข้อตกลงโดยพินเคเน (Pinckney) ใน ค.ศ. 1795 ที่กำหนดนโยบายยกเลิกสิทธิของสเปน บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีและการใช้แม่น้ำได้โดยเสรีตลอดจนสิทธิการจอดเรือที่เมืองนิวออร์ลีน

ฝรั่งเศสยกกรรมสิทธิในดินแดนตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้สเปนใน ค.ศ. 1763 แต่ก็ได้กลับคืนมาใน ค.ศ. 1800 ดังนั้น ความฝันของฝรั่งเศสที่จะสร้างจักรวรรดิอาณานิคมจึงสลายตัวไป ต่อมาไปเลียนขายดินแดนหลุยเซียนาให้แก่อเมริกาใน ค.ศ.

1803 ในราคาเพียง 15,000,000 เหรียญสหรัฐ ปัญหาดินแดนทางตะวันตก ยังมีข้อยุ่งยากเสมอมา จนกระทั่งเกิดสงครามเพื่ออิสรภาพครั้งที่ 2 ใน ค.ศ. 1812 (The Second War of Independence or The War of 1812) ระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ อังกฤษ สงครามเกิดจากสาเหตุหลายประการที่ซับซ้อนอาจจะสรุปสั้น ๆ ได้อย่างหนึ่งว่า เป็นสงครามของตะวันตกและเพื่อผลประโยชน์ตะวันตก เฮนรี เคลย์ (Henry Clay) และ ผู้กระหายสงครามของตะวันตก (The Western War Hawks) ได้นำปัญหาข้อขัดแย้ง กับอังกฤษเกี่ยวกับผลประโยชน์ในดินแดนเข้าสู่รัฐสภา ด้วยความปรารถนาอาณาเขตที่ ยิ่งใหญ่กว่าเดิม เนื่องจากความล้มเหลวในการผนวกดินแดนแคนาดา ผู้ตั้งถิ่นฐานภาคใต้ ประสบผลสำเร็จในการผนวกดินแดนภาคใต้และภาคตะวันตกของอลาบามา เนื่องจากได้ รับชัยชนะจากสงครามบริเวณนิวออร์ลีอัน การสิ้นสุดการรบกวนจากอังกฤษที่ร่วมมือ กับพวกอินเดียนแดงบริเวณลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีและช่วยให้ผนวกดินแดนฟลอริดาใน เวลาต่อมาเป็นไปได้ไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผลประโยชน์ของสงครามครั้งนี้ส่วนใหญ่จะเป็น ของภาคตะวันตก

การเพิ่มดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกามีดินแดนเป็นผืนเดียวกันเริ่มจากชายฝั่งมหาสมุทร แอตแลนติกจนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปีและทะเลสาบใหญ่ ไม่รวมดินแดนฟลอริดา ฟลอริดา ตะวันตก และดินแดนจับจองที่ไม่สำคัญ ดินแดนทางภาคตะวันตกของเทือกเขาอัปพา- เลเชียนของรัฐทั้ง 7 จาก 13 รัฐดั้งเดิม ซึ่งดินแดนเหล่านี้ ต่อมาก็มอบให้แก่รัฐบาลกลาง ค.ศ.1802 รัฐยอร์กเจียเป็นรัฐสุดท้ายที่มอบสิทธิเหนือดินแดนภาคตะวันตกให้แก่รัฐบาล- กลาง ค.ศ. 1859 ผนวกดินแดนฮาวายซึ่งเป็นดินแดนแห่งสุดท้ายของประเทศสหรัฐ อเมริกา

ลำดับการได้ดินแดนของสหรัฐอเมริกา

1. ดินแดนหลุยเซียนาซื้อจากฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1803
2. ฟลอริดาซื้อจากสเปน ค.ศ. 1819
3. สาธารณรัฐเท็กซัสผนวกเป็นรัฐ ค.ศ. 1845 สาธารณรัฐเท็กซัสจัดตั้งขึ้นเป็น เวลา 9 ปี หลังจากชัยชนะของชาวอเมริกันที่มีต่อเม็กซิโก
4. ได้รับรัฐโอเรกอนจากสนธิสัญญาที่ทำกับอังกฤษ ค.ศ. 1846 แต่เดิมดินแดน โอเรกอนเป็นของสเปนและรัสเซียแต่ต่อมาก็ได้ถอนตัวออกไป

สนธิสัญญา ค.ศ. 1818 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้ทำสัญญาปกครองดินแดนโอเรกอนและโคลัมเบียของอังกฤษร่วมกับ สนธิสัญญา ค.ศ. 1846 ได้แบ่งดินแดนตรงเส้นขนาน 49

5. ดินแดนบางส่วนของเม็กซิโกได้รับจากชัยชนะที่มีต่อเม็กซิโก ค.ศ. 1848
6. ชื่อเกรตสเดนจากเม็กซิโก ค.ศ. 1853
7. ชื่ออลาสกาจากรัสเซีย ค.ศ. 1867
8. การผนวกรัฐฮาวายจากการทำสัตยาบัน ค.ศ. 1898

ชั่วระยะเวลาครึ่งศตวรรษ สหรัฐอเมริกาได้รับดินแดนภายในทวีปเพิ่มขึ้น 3,000,000 ตารางไมล์ และประมาณร้อยละ 75 ของที่ดินทั้งทวีปหรือ 1.4 พันล้านตารางไมล์เป็นที่ดินของสาธารณะ

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาวาดแผนที่ของการได้ดินแดนเพิ่มแต่ละครั้งของประเทศสหรัฐอเมริกาพร้อมกับหาข้อมูลรายละเอียดของที่ดินใหม่เหล่านั้นด้วย

2. การอพยพไปสู่ชายแดนตะวันตกและนโยบายที่ดินสมัยเริ่มแรกของสหรัฐอเมริกา

ลักษณะทางกายภาพและนโยบายที่ดินของรัฐบาลกลาง เป็นปัจจัยสำคัญของประวัติศาสตร์เกษตรกรรมอเมริกาโดยเฉพาะเรื่องการอพยพไปสู่ภาคตะวันตก เฟรดเจอริค แจคสัน เทอร์เนอร์ (Frederick Jackson Turner) เจ้าของทฤษฎีชายแดน (Frontier Thesis) กล่าวว่า

ประวัติศาสตร์อเมริกันส่วนใหญ่จะต้องเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของภาคตะวันตกอันกว้างใหญ่ การมีที่ดินว่างเปล่าจำนวนมากและความก้าวหน้าของการอพยพตั้งถิ่นฐานไปทางภาคตะวันตก เป็นการอธิบายได้อย่างดีถึงการพัฒนาการของชาวอเมริกัน¹

¹ Peter D'A. Jones, *America's Wealth* (New York : The Macmillan Company. 1963). p. 62.

การบุกเบิกตะวันตกกินเวลา 3 ศตวรรษ การตั้งถิ่นฐานและการนำทรัพยากรธรรมชาติอันมีค่ามหาศาลนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์เป็นปัจจัยสำคัญต่อชีวิตเศรษฐกิจอเมริกาและนำมาซึ่งความแตกแยกทางการเมือง ขั้นตอนของการบุกเบิกตะวันตกเริ่มด้วยนักล่าขนสัตว์สมัยอาณานิคมและพวกมิชชันนารีเป็นผู้เปิดทางได้แก่ นักปศุสัตว์ชาวเหมือง และชาวนา ตลอดจนนักลงทุนเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติของชายแดนชายแดนตะวันตกมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเกษตรกรรม อุตสาหกรรม แรงงาน การคมนาคมขนส่งและสงครามกลางเมืองก็เป็นผลส่วนหนึ่งมาจากชายแดน

กฎหมายที่ดิน (The Land Act of 1785) และคำสั่ง 2 ฉบับ คือคำสั่งตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Ordinance) ค.ศ.1787 และคำสั่งตะวันตกเฉียงใต้ (The Southwest Ordinance) ค.ศ.1790 ได้จัดระบบการสำรวจเมืองแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า (The rectangular survey of Township) และระบบดินแดนของรัฐบาล (The territorial system of government) สำหรับดินแดนที่จัดตั้งใหม่ เพื่อขอเข้ามาเป็นรัฐในสหภาพผู้แทนของรัฐสภาจากภาคตะวันตกได้ต่อสู้เรียกร้องเพื่อภาคตน และได้มาซึ่งการลดราคาที่ดินจาก 2 เหรียญ เป็น 1.25 เหรียญ ใน ค.ศ. 1796 และขนาดของที่ดินสำหรับขายจาก 640 เอเคอร์ใน ค.ศ. 1785 เป็น 80 เอเคอร์ ใน ค.ศ. 1820 ตลอดจนการซื้อดินแดนหลุยเซียนนา ค.ศ. 1803 ในราคา 15,000,000 เหรียญสหรัฐ เป็นการประกันและเปิดโอกาสให้ผลิตผลเกษตรกรรมภาคตะวันตกมีทางออกทะเล และเป็นการเพิ่มขนาดของเนื้อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นเป็น 2 เท่า

ด้วยวิธีการทางกฎหมาย รัฐบาลเปิดดินแดนตั้งถิ่นฐานขึ้นใหม่ 2 แห่ง คือดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือเก่า (The Old Northwest) และดินแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้เก่า (The Old Southwest) ดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือเก่าเริ่มแต่ภาคเหนือของโอไฮโอ และภาคตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีอันได้แก่ รัฐโอไฮโอ อินเดียนนา อิลลินอยส์ มิชิแกน และวิสคอนซิน ซึ่งรัฐต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ในเขตภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคกลาง (The "East North Central" states) ดินแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้เก่าประกอบด้วย เคนตักกี เทนเนสซี มิสซิสซิปปี อลาบามา ซึ่งปัจจุบันอยู่ในเขตภาคตะวันออก ภาคใต้ และภาคกลาง (The present "East South Central" zone) และหลุยเซียนนา

การวางนโยบายปัญหาที่ดินของอเมริกาเป็นปัญหาที่สำคัญและยากลำบากมาก รัฐสภามีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ มีความต้องการจะส่งเสริมการตั้งถิ่นฐาน แต่ขณะเดียวกันก็ต้องการรายได้จากการขายที่ดินสาธารณะ แต่ผู้ตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่เป็นคนยากจนมีเงินทุนน้อย หรือไม่มีเลย เพราะฉะนั้นวัตถุประสงค์ทั้ง 2 อย่างจึงยากที่จะเป็นผลสำเร็จด้วยดี

ต่อมาเมื่อที่ดินขนาดใหญ่จำนวนมากของสหรัฐอเมริกา ถูกเปลี่ยนมือจากรัฐบาลไปยังเอกชน นโยบายที่ดินของรัฐบาลจึงมีกฎเกณฑ์ขั้นมูลฐานที่สำคัญ รัฐสภาภายใต้รัฐธรรมนูญของสหภาพได้ออกคำประกาศเกี่ยวกับที่ดิน ค.ศ. 1785 (The Land Ordinance of 1785) กำหนดว่า

1. รัฐบาลจะสำรวจที่ดินเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า
2. จะแบ่งที่ดินจำนวน 1 ใน 36 ส่วนสำหรับการศึกษา
3. จะจัดตั้งสำนักงานขายที่ดินสาธารณะในราคาถูก

ตามประวัติศาสตร์ นโยบายที่ดินของอเมริกา คำประกาศ ค.ศ. 1785 เป็นพื้นฐานสำคัญ เช่นเดียวกับคำประกาศ ค.ศ. 1787 ที่มีผลต่อชีวิตการเมืองของพวกภาคตะวันออกและวิธีการของ ค.ศ. 1785 เป็นแบบฉบับการดำเนินงานเกี่ยวกับที่ดินในศตวรรษต่อมา ระบบการจัดแบ่งให้ที่ดินมี 2 แบบ คือ ระบบนิวอิงแลนด์ให้ที่ดินโดยเมือง ระบบเวอร์จิเนียให้ที่ดินโดยการให้หรือขายให้แก่บุคคล ใน ค.ศ. 1785 รัฐสภาใช้วิธีการทั้ง 2 ระบบ คือ ครึ่งหนึ่งของระบบเมืองถูกขายไปทั้งหมด และอีกครึ่งหนึ่งแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ ละ 640 เอเคอร์ ที่ดินจะถูกขายทอดตลาดอย่างต่ำราคาเอเคอร์ละ 1 เหรียญ กฎหมาย ค.ศ. 1796 เพิ่มราคาเป็นเอเคอร์ละ 2 เหรียญ แต่ขายในระบบเงินเชื่อจ่ายเป็นปี นักบุกเบิกจำนวนน้อยที่มีเงิน 1,280 เหรียญ เพื่อจะซื้อที่ดิน 640 เอเคอร์ ๆ ละ 2 เหรียญ ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนกฎหมายเพื่อเอาใจผู้ตั้งถิ่นฐาน เพราะอำนาจทางการเมืองของภาคตะวันตกเพิ่มขึ้น ความต้องการของผู้ตั้งถิ่นฐานจึงเป็นผลสำเร็จ ค.ศ. 1800 จำนวนที่ดินสามารถซื้อได้ลดมาเป็น 320 เอเคอร์ และ ค.ศ. 1804 ลดเป็น 160 เอเคอร์ เวลาของการจ่ายเงินต่อมาขยายเป็น 5 ปี ต่อมากฎหมายฉบับใหม่ ค.ศ. 1820 ลดจำนวนที่ดินที่จะซื้อเป็น 80 เอเคอร์ และลดราคาเป็นเอเคอร์ละ 1.25 เหรียญ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดความสับสนอลหม่าน ค.ศ. 1819 (The Panic of 1819) โดยไม่ได้คาดหมายมาก่อน รัฐสภาจึงยกเลิกระบบการจ่ายเงินภายหลัง

กฎหมายการยอมให้ที่ดินตะวันตกที่สำคัญ ก่อนสงครามกลางเมืองได้แก่ สิทธิ ก่อนการซื้อที่ดิน ค.ศ. 1841 เมื่อผู้ตั้งถิ่นฐานอพยพไปตะวันตกเป็นเวลาหลายปี ทางป่า เพื่อทำไร่ในที่ดินสาธารณะโดยไม่มีการซื้ออย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นการบุกรุก ครอบครองที่ดินโดยผิดกฎหมาย และบางครั้งที่ดินนั้นถูกขายให้แก่คนอื่น และต้องใช้ กองทหารของรัฐบาลกลางเพื่อขับไล่บุคคลเหล่านี้ ผู้ตั้งถิ่นฐานต้องการสิทธิการเป็น เจ้าของ ที่ดินที่ต้องการ ไม่ว่าจะที่ดินนั้นจะได้รับการสำรวจแล้วหรือไม่ ต่อจากนั้นก็จะซื้อ ในราคาต่ำโดยปราศจากผู้แข่งขัน ในทางปฏิบัติ บางครั้งก็ได้ผลโดยเฉพะก่อนกฎหมาย ค.ศ. 1841 ที่ทำให้กรณีนี้เป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ตั้งถิ่นฐานที่แท้จริงมีโอกาสเลือก ที่ดิน ปรับปรุงที่ดิน และจัดตั้งสมาคมป้องกันผู้แก่งำไรในที่ดิน (The Organize Squatters Protective Associations) ผู้แทนของสมาคมจะไปยังบริเวณชายทอดตลาด ที่ดิน และแจ้งให้บุคคลภายนอกทราบอย่างแน่นอนว่า ไม่ควรจะต้องรอราคาซื้อที่ดิน ของเขา เพื่อความปลอดภัยส่วนของบุคคลนั้น ๆ กฎหมายก่อนการซื้อที่ดิน ค.ศ.1841 (The Pre-emption Act of 1841) มีความสำคัญมาก แต่ไม่ได้เป็นวัตถุประสงค์ขั้นสุดท้าย ของผู้ตั้งถิ่นฐานทางตะวันตก ขั้นตอนต่อไปคือ การให้ที่ดินฟรีแก่ผู้ตั้งถิ่นฐานจริง ๆ ซึ่งเป็นความจริงเมื่อมีการออกกฎหมายที่อยู่อาศัย ค.ศ. 1862 (The Homestead Act of 1862)

กล่าวสรุปสั้น ๆ ว่า กฎหมายที่ดินสำคัญของรัฐบาลกลางมีความทันสมัย และให้ เสรีภาพมากขึ้น เมื่อเวลาผ่านไปเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ผู้ตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกส่วนใหญ่ จะเป็นคนยากจน อย่างไรก็ตาม นโยบายที่ดินทั้งหมดพยายามจะให้เกิดความเป็น ประชาธิปไตยมากที่สุด แต่จุดอ่อนในทางปฏิบัติของกฎหมายที่ดิน คือ เป็นการเอื้อ- อำนาจต่อผู้แก่งำไรที่ร่ำรวยมากกว่าการช่วยเหลือผู้ตั้งถิ่นฐานที่ยากจน มีเหตุผล 3 ประการ ที่สนับสนุนแนวความคิดนี้ (ก่อนกฎหมายที่อยู่อาศัย ค.ศ. 1862) คือ รัฐบาลขอ คิดราคาที่ดินตามกำลังความสามารถของผู้ตั้งถิ่นฐานทั่ว ๆ ไป ไม่กำหนดจำนวนของการ ซื้อ และไม่ได้ตั้งใจขายที่ดินแก่ผู้ตั้งถิ่นฐานจริง ๆ หรือผู้ที่ต้องการปรับปรุงที่ดิน ด้วยวิธี การเช่นนี้แทนที่จะเป็นการส่งเสริมสังคมประชาธิปไตยของชาวชนานาดเล็ก กลับทำให้ที่ ดินส่วนใหญ่อยู่ในครอบครองของผู้แก่งำไร เป็นความจริงที่ว่ารัฐบาลไม่ได้ให้ที่ดินบาง ส่วนแก่บริษัทผู้ประกอบการคมนาคมขนส่ง ผู้อาสาสมัครทำสงครามกับอินเดียนแดง ทหารในสงครามเม็กซิโก แต่ผู้ประกอบการรถไฟหรือบุคคลอื่น ๆ ที่ได้รับที่ดินฟรีเหล่านี้

กลับขายที่ดินให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานหรือผู้เก็งกำไร เพราะโดยปกติแล้วผู้ตั้งถิ่นฐานไม่มีเงินสดมากพอที่จะซื้อที่ดินจากรัฐบาล บุคคลเหล่านี้ถูกบังคับทางอ้อมให้กู้ยืมเงินจากนักลงทุนชาวตะวันตก ด้วยอัตราดอกเบี้ยสูง ซื้อที่ดินจากผู้เก็งกำไรซึ่งมีโอกาซื้อที่ดินที่ดี ๆ จากรัฐบาลในหลายกรณี นักบุกเบิกที่ดินต้องการทำงานอย่างหนักเพื่อใช้หนี้ บางพวกก็ปรับปรุงที่ดินเพื่อขายต่อในราคาสูงแก่ผู้เข้ามาอยู่ใหม่ และบุคคลเหล่านี้ก็จะอพยพไปภาคตะวันตกไกลออกไปอีก เพื่อได้ที่ดินแห่งใหม่ซึ่งอาจจะไม่ต้องซื้อ มีบริเวณหลายแห่งที่นโยบายที่ดินเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ชาวไร่ชาวนาผู้บุกเบิกต้องเช่าที่ดิน แทนที่จะเป็นการส่งเสริมการเป็นเจ้าของที่ดินตามแบบประชาธิปไตย

คำประกาศ ค.ศ. 1787 (The Land Ordinance of 1787)

การตั้งถิ่นฐานและพัฒนาที่ดินเป็นเวลา 3 ศตวรรษ เป็นธุรกิจที่สำคัญมากของชาวอเมริกัน เรื่องราวของการครอบครองดินแดนมีความสำคัญไม่เฉพาะทางการเมืองแต่รวมถึงการเศรษฐกิจด้วย ปัญหาประการแรกที่รัฐสภาต้องไตร่ตรองขบคิดคือ การจับจองที่ดินภาคตะวันตก อันเนื่องมาจากความคลุมเครือของกฎบัตรดั้งเดิมของรัฐต่าง ๆ เช่น ยอร์จเจีย คาโรไลนาใต้ คาโรไลนาเหนือ และเวอร์จิเนีย ได้เรียกร้องกรรมสิทธิ์ของเขตรัฐไปจนถึงภาคตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือมีข้อถกเถียงระหว่างรัฐเวอร์จิเนีย คอนเนคติกัต แมสซาชูเซตส์ และนิวเจอร์ซีย์ กับอีก 6 รัฐ คือ แมรีแลนด์ เพนซิลวาเนีย เดลาแวร์ นิวเจอร์ซีย์ นิวแฮมป์เชียร์ และโรดไอแลนด์ ที่ไม่มีโอกาสได้เรียกร้องดินแดนภาคตะวันตก ดินแดนเหล่านี้หวาดกลัวว่าการขยายตัวของรัฐกว้างออกไปด้วยดินแดนภาคตะวันตกอาจจะเพิ่มความสำคัญแข่งขันกับรัฐของตน และเกิดความริษยาเนื่องจากรัฐที่ให้สิทธิดินแดนตะวันตก สามารถใช้ดินแดนตะวันตกจ่ายแทนหนี้สงครามได้ ดังนั้นรัฐทั้ง 6 ที่ไม่มีดินแดนภาคตะวันตก ได้เคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้ดินแดนแถบบริเวณทรานส์อัลลิเกนนี่ กลับมาเป็นดินแดนของรัฐบาลแห่งชาติ

ต่อมา ค.ศ. 1784 ประธานาธิบดีโทมัส เจฟเฟอร์สัน ได้เสนอหลักการแบ่งดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ โดยให้ผู้ตั้งถิ่นฐานได้รับผลประโยชน์เช่นเดียวกับรัฐดั้งเดิม ต่อมามีการดัดแปลงแผนการนี้ใหม่ เรียกว่า “คำประกาศ ค.ศ. 1787” (The Ordinance of 1787) กำหนดหลักการสำคัญดังนี้ คือ

1. บริเวณดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ จะแบ่งออกเป็นรัฐต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 3 รัฐ และไม่มากกว่า 5 รัฐ

2. เมื่อแต่ละรัฐมีประชาชนผู้ชายที่เป็นอิสระ จำนวน 5,000 คน ดินแดนนี้ก็จะได้รับการปกครองข้าหลวง 1 คน และตุลาการ 3 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐสภา คนเหล่านี้จะเป็นผู้กำหนดเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น จัดทำกฎหมาย และมีสิทธิยับยั้งในรัฐสภา

3. เมื่อผู้ตั้งถิ่นฐานมีมากกว่า 5,000 คน ดินแดนนี้ก็จะมี 2 คณะกรรมการตุลาการ คือ คณะกรรมการตุลาการสภาล่าง ได้รับการแต่งตั้งจากประชาชน และคณะกรรมการตุลาการสภาสูงจะมีคณะกรรมการได้ 5 คน โดยได้รับเลือกจากรัฐสภา และ 10 คน จะได้รับการแต่งตั้งจากสภาล่างคณะกรรมการตุลาการมีสิทธิส่งตัวแทนไปประชุมยังรัฐสภาได้ มีสิทธิแสดงความเห็น แต่ไม่มีสิทธิยับยั้งในระหว่างที่ดินแดนเหล่านี้อยู่ในฐานะอยู่ในอาณาเขต ข้าหลวงมีอำนาจในการใช้สิทธิยับยั้ง สิทธิทางการเมืองขึ้นอยู่กับการครอบครองที่ดิน ผู้มีที่ดิน 50 เอเคอร์มีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทน แต่จะมีโอกาสสมัครเป็นสมาชิกสภาล่างได้จะต้องเป็นเจ้าของที่ดิน 200 เอเคอร์ และสมัครเป็นสมาชิกสภาสูงได้จะต้องมีที่ดิน 500 เอเคอร์ และสมัครเป็นข้าหลวงจะต้องมีที่ดิน 1,000 เอเคอร์

4. เมื่อดินแดนใดมีประชาชนอาศัยอยู่ 60,000 คน มีโอกาสสร้างรัฐธรรมนูญถาวร และจัดรัฐบาลของรัฐ และมีตัวแทนของรัฐ เข้าไปในรัฐสภาเพื่อขอเข้าเป็นรัฐในสหรัฐ โดย “มีสิทธิเท่าเทียมกับรัฐดั้งเดิมทุกประการ” คำประกาศนี้ได้วางกฎเกณฑ์การเข้าเป็นสมาชิกรัฐใหม่ของสหรัฐอเมริกา¹

คำประกาศดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ค.ศ. 1787 จัดวางระเบียบของการเข้าเป็นมลรัฐใหม่ซึ่งมีความสำคัญทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่ดินแดนเกิดใหม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการเติบโตขยายตัวออกไปจากรัฐแม่ และได้รับสิทธิและฐานะเท่าเทียมกับรัฐแม่ทุกประการ นับได้ว่าลัทธิพหุนิยมแบบเก่าที่กำลังส่งประโยชน์ของรัฐแม่เป็นสำคัญถูกยกเลิก นอกจากนี้คำประกาศนี้ยังยกเลิกทาส รับประกันชีวิต เสรีภาพ ทรัพย์สินสมบัติ และเสรีภาพในการนับถือศาสนา ส่งเสริมการศึกษา ด้วยเหตุนี้นับได้ว่าเป็นการส่งเสริมคนนับล้านให้อพยพไปสู่ภาคตะวันตก

¹ S.b. Fony, World History (1922). p.105

ใน ค.ศ. 1862 ที่ดินประมาณ 2 ใน 3 ของทั้งหมด ยังคงเป็นของรัฐบาลกลาง ๑ ได้จัดสรรวิธีที่จะแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนครอบครองมาก่อนหน้านี้แล้ว นโยบายที่ดินของรัฐบาลกลางที่ได้จัดทำสมัยเริ่มแรกเป็นแบบฉบับของรัฐบาลต่อมา

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาอธิบายและเปรียบเทียบความสำคัญของกฎหมายที่ดิน ค.ศ. 1785 กับ คำสั่งตะวันตกเฉียงเหนือ ค.ศ. 1787 และคำสั่งตะวันตกเฉียงใต้ ค.ศ. 1790 ตลอดจนผลของกฎหมายเหล่านี้ที่มีต่อประเทศสหรัฐอเมริกา

3. สภาพชีวิตชายแดนและผลกระทบของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตก

งานอย่างแรกของพวกอพยพมายังภาคตะวันตก ไม่ว่าจะเดินทางด้วยเท้า ม้า เกวียนหยาบ ๑ และทางเรือ ก็ต้องตัดสินใจว่าจะตั้งถิ่นฐานและเลือกทำเลที่ใหม่ เช่น พวกที่ตั้งถิ่นฐานในที่ดินที่ตนไม่มีสิทธิ ก็จะทำทำเลที่ห่างไกลจากผู้ตั้งถิ่นฐาน และเลือกที่มีแม่น้ำและลำธาร เพื่อเป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งผลผลิตของตนไปยังตลาด และซื้อเกลือและสิ่งจำเป็นอื่น ๆ กลับมายังที่อยู่ของตนเพื่อใช้ตลอดปี ถ้าเขาต้องการทำให้เป็นไปตามกฎหมาย อาจจะใช้วิธีการซื้อก่อนที่จะอพยพไปภาคตะวันตก หรือบางครั้งเขาอาจจะโชคดีที่ป้องกันที่ดินของเขาจากผู้เก็งกำไรในที่ดิน ซึ่งมาอยู่กันเต็มแถบเมืองตะวันตกหรือเขาอาจจะเรียกร้องกรรมสิทธิ์จากเจ้าหน้าที่ที่ดิน โดยจ่ายเงินตามราคาที่ดิน เมื่อเขาเดินทางมาถึงภาคตะวันตก ปัจจัยที่สำคัญที่เขาจะเลือกทำเล คือ มีป่าไม้และแม่น้ำ หลังจากนั้นก็จะสร้างที่อยู่อาศัยเป็นกระท่อมไม้หยาบ ๑ (A rude log cabin) ด้วยความร่วมมือช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน งานขั้นต่อไป คือ การถางป่า ตัดฟืนไม้เพื่อให้มีที่โล่งสำหรับเพาะปลูกพืชผล บริเวณที่ดินอุดมสมบูรณ์จะปลูกข้าวโพดได้ประมาณ 50-60 บุงเชลต่อเอเคอร์ในปีแรก และเมื่อมีการปรับปรุงที่ดินจะปลูกข้าวโพดได้ประมาณ 70-100 บุงเชลต่อเอเคอร์ในปีที่สอง วัว ควาย หมู และม้า ก็สามารถหาอาหารได้เพียงพอตามลำพังในระยะปีแรก ๆ และการทำสวนครัวก็มีเพียงพอโดยไม่ต้องเอาใจใส่มากนัก ในระยะปีที่ 3 ปีที่ 4 ผู้ตั้งถิ่นฐานมีโอกาสรื้อบ้านเรือน และขายผลผลิตส่วนเกิน และถ้าทำเลบริเวณนั้นดี ก็จะมีคนอื่น ๆ อพยพเข้ามาอยู่ด้วย อาจจะประกอบอาชีพเป็นผู้ก่อสร้างโรงสี หรืออาจจะเป็นผู้ดูแลโรงแรมที่พักคนเดินทาง ศูนย์กลางของ

เมืองก็จะเริ่มมีขึ้น งานที่ทำภายในเมือง เช่น ช่างตีเหล็ก ช่างไม้ ช่างทำล้อรถ ช่างทำ
อานม้า และเจ้าของร้านขายของ

ต่อมาเมื่อชุมชนเจริญขึ้น ชาวเมืองก็จะเรียกร้องต้องการให้มีคลองและถนนที่ดี
กว่าเดิม ระยะทางของที่ตั้งแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ต้องการสังสรรค์ทางสังคมมากยิ่งขึ้น
มีธุรกิจมากมาย มีการจัดงานร่วมกัน มีการแข่งขันกันทางการบริการ ตามปกติแล้ว
ตลาดจะอยู่ที่ห่างไกล แต่ใกล้คลองหรือทางรถไฟ ซึ่งยากที่ผู้ตั้งถิ่นฐาน ชายแดนจะ
เข้าถึงได้โดยง่าย ดังนั้นพวกที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ห่างไกล จึงเห็นความสำคัญของเงินใน
การดำรงชีวิตเพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้นวิธีการที่จะได้เงินโดยเร็วที่สุด ก็จะขายไร่นาที่ได้
รับการปรับปรุงแล้วส่วนหนึ่งให้แก่ผู้อพยพเข้ามาใหม่ และตนเองก็เข้าไปถางป่า ในที่
ไกลออกไปอีก มีบางคนใช้วิธีการเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง คือมีการขายที่ดิน และย้ายที่อยู่
เสมอ พวกนี้ส่วนใหญ่จะมีอาชีพเป็นผู้บุกเบิก ที่ได้ทำการแผ้วถางหมดสำหรับผู้ตั้ง
ถิ่นฐานสร้างบ้านเรือนอยู่อย่างถาวร

3.1 ผลกระทบของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตกที่มีต่อภาคตะวันออก

การอพยพไปสู่ภาคตะวันตกของคนนับพัน ๆ ที่แสดงถึงความกล้าหาญ
ทะเยอทะยานของคนหนุ่มสาว นับว่ามีอิทธิพลต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม
ของเมืองชายฝั่งทะเลมาก เริ่มแรกของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตกเป็นการขยายตัวทาง
ด้านเกษตรกรรม ต่อมาเมื่อการคมนาคมขนส่งได้รับการพัฒนา ที่ดินภาคตะวันตกเป็น
ดินดี มีผลผลิตจำนวนมากส่งมาค้าขายแข่งขันกับตะวันออก ประกอบกับการลดความ
อุดมสมบูรณ์ของภาคตะวันออกที่มีผลผลิตทางเกษตรน้อย ดังนั้นชาวนาตะวันออกยินดี
ที่จะให้ลูกหลานของตนมีโอกาสที่ดีในการอพยพไปตั้งตัวยังภาคตะวันตก ถึงแม้ว่าจะ
ประสบกับความยากลำบาก

การอพยพไปตะวันตกมีผลต่อการอุตสาหกรรมเช่นกัน กล่าวคือ นัก
อุตสาหกรรมภาคตะวันออกกล่าวว่าการที่คนอพยพไปสู่ภาคตะวันตก ทำให้เกิดการ
ขาดแคลนแรงงานในภาคตะวันออกและค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น ซึ่งเป็นการไม่ส่งเสริมการ
พัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม แต่ตามความเป็นจริงแล้ว การเคลื่อนไหวการเติบโตของ ผู้
หญิงผู้ชายที่เป็นชาวนาเจริญขึ้นมากทั้งเมืองทางตะวันออกเช่นเดียวกับเมืองทาง
ตะวันตก ในแต่ละปีจะมีผู้อพยพจากยุโรป จำนวนนับพัน ๆ ที่มายังเมืองทางตะวันออก
ซึ่งเป็นกำลังแรงงานที่สำคัญยิ่ง ตลอดจนการลดค่าจ้างแรงงาน ค.ศ. 1840 และ ค.ศ.

1850 อันเนื่องมาจากการเพิ่มคนว่างงานในช่วงระยะ 10 ปีนี้เป็นเหตุผลที่แสดงให้เห็นว่าคนอพยพไปทางตะวันตก ไม่ได้ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานทางภาคตะวันออกที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่การอุตสาหกรรม มีการค้นคว้าวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า การอพยพไปสู่ภาคตะวันตกของชานาและครอบครัวหนึ่ง มีความจำเป็นมากกว่าครอบครัวกรรมกรในเมืองใหญ่ มีข้อมูลจำนวนน้อยที่แสดงว่า คนงานในโรงงานมีความต้องการอพยพไปสู่ภาคตะวันตก ในขณะที่ผู้หญิงผู้ชายชานา จำนวนนับพัน ๆ มีความปรารถนาที่จะไปยังตะวันตกมากกว่าทำงานในโรงงานภาคตะวันออก ซึ่งประเภทชานาที่อพยพไปตะวันตก ไม่ได้กระทบกระเทือนต่อแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมตะวันออก

ต่อมาเมื่อที่ราบลุ่มแม่น้ำโอไฮโอและแม่น้ำมิสซิสซิปปี มีผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น ปรากฏว่าเป็นผลต่อนักอุตสาหกรรมภาคตะวันออก เพราะได้บริเวณหนาแน่นภาคตะวันตกเป็นตลาดผลิตภัณฑ์ที่สำคัญนับว่าเป็นการส่งเสริมการค้าด้วย ยิ่งนานปีเข้าก็ปรากฏชัดว่า ภาคตะวันออกได้กลายเป็นเขตอุตสาหกรรม ภาคตะวันตกเป็นเขตปลูกพืชอาหารเป็นสำคัญ และภาคใต้เป็นเขตผลิตฝ้าย ในระยะ 10 ปีแรกของศตวรรษที่ 19 ภาคตะวันออกได้ขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมไปขายยังตะวันตก แต่ภาคตะวันตกกลับขายสินค้าอาหารแก่ภาคใต้ โดยอาศัยการขนส่งทางน้ำเป็นสำคัญ ส่วนภาคใต้ขายผลิตผลส่วนใหญ่ให้แก่ยุโรปหรือส่งไปขายยังภาคเหนือ ต่อมาเมื่อมีการเปิดใช้คลองอีรีและคลองเพนซิลวาเนีย ตลอดจนการใช้กิจการรถไฟ ผลิตผลภาคตะวันตกจะส่งไปขายยังภาคตะวันออก เช่นเดียวกับส่งไปขายยังภาคใต้ และก่อนเกิดสงครามกลางเมือง กิจการรถไฟเชื่อมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับบริเวณภาคเหนือของโอไฮโอ

ชานานักอุตสาหกรรมและพ่อค้าของเมืองต่าง ๆ ตามชายฝั่งมหาสมุทรต่างก็ประหลาดใจต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาการอย่างรวดเร็วของภาคตะวันตก โดยเฉพาะการแก่งำไรในที่ดินภาคตะวันตกและการสร้างความสะดวกของการคมนาคมขนส่ง อาจจะสามารถกล่าวได้ว่า บริเวณภาคตะวันตกเป็นแหล่งการลงทุนที่สำคัญ โดยเฉพาะหลังเหตุการณ์วุ่นวาย ค.ศ. 1819, ค.ศ. 1837 และ ค.ศ. 1857 (The Panic of 1819, 1837 and 1857) ศาสตราจารย์เกตส์ (Professor Gates) แห่งรัฐอิลลินอยส์ กล่าวว่า

บทบาทของผู้แก่งำไรมีความสำคัญมากที่สุดต่อประวัติศาสตร์รัฐอิลลินอยส์ เพราะพวกนี้จะเป็นผู้ตั้งถิ่นฐาน เลือกลง

ทำเลที่ตั้ง ชื่อที่ดินด้วยเงินสดหรือเงินเชื่อ สํารวจและกำหนดขอบเขตของที่ดิน ตลอดจนการชักชวนให้มีผู้อพยพเข้าไปในถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้เรียกร้องให้มีการปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ถนน ทางน้ำ และกิจการรถไฟ และเพื่อสร้างอิทธิพลความมั่นคงของผู้เก็งกำไร บุคคลเหล่านี้จะสมัครเป็นสมาชิกของรัฐสภา และตุลาการของทั้งชุมชนและเมืองตลอดจนเมืองหลวง ดังนั้นผู้เก็งกำไรเหล่านี้จะมีอิทธิพลทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างมากมหาศาล¹

3.2 อิทธิพลของตะวันตกที่มีต่อการเมืองอเมริกันในระยะเริ่มแรก

เนื่องจากนักบุกเบิกชายแดนจะมีความรู้สึกต่อแนวคิดประชาธิปไตยและการรักษาตัวอย่างรุนแรง จึงเกิดความหวาดกลัวว่าจะเป็นการทำลายความสมดุลย์ของชาติ ตลอดจนผลงานของผู้ก่อตั้งชาติที่ได้แผ่ขยายกว้างอยู่ทางภาคตะวันออก ชาว ตะวันออกมีความหวาดกลัวต่อประชาธิปไตยของตะวันตก ตั้งแต่เกิดสมัยการปฏิวัติของเบคอน (The Days of Bacon's Rebellion) จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความหวาดกลัวของคนตะวันออกลดน้อยเบาบางลงเมื่อนักการเมืองและนักศึกษากลับคิดว่า ตะวันตกเป็น ดินแดน “แหล่งปลอดภัย” (a safety valve) ที่รองรับความไม่พอใจทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมกล่าวคือ เมื่อประชาชนไม่พอใจสภาพการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของภาคตะวันออก ก็สามารถอพยพไปอยู่ภาคตะวันตก ซึ่งมีที่ดินว่างเปล่ามากมหาศาล นับว่าเป็นการลดพลังไม่พอใจและแรงระเบิดของการปฏิวัติให้น้อยลง เฟอร์เดอริค แจคสัน เทอร์เนอร์ กล่าวว่า

เมื่อใดก็ตามที่ความไม่พอใจเกิดขึ้นทางภาคตะวันออก เช่น นายทุนบีบบังคับหรือกดขี่กรรมกรหรือเกิดความตึงเครียดทางการเมือง ที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้เสรีภาพ

---

¹ P.W. Gater, *The Illinois Central Railroad and Its Colonization Work*, p. 1 19.

คนเหล่านี้ก็จะมีทางหนีออกไปหาอิสรภาพยังชายแดน
ภาคตะวันตก¹

ในทางการเมืองภาคตะวันตกอาจจะเป็นอันตราย แต่ขณะเดียวกันก็เป็นแหล่งปลอดภัยที่
ลดความไม่พอใจเช่นกัน ทฤษฎีนี้จะเป็นความจริงเสมอ ครอบงำที่อเมริกายังคงมี
ชายแดนว่างเปล่า

การเคลื่อนไหวยอพยพไปสู่ตะวันตกของกรรมกรตะวันออกผู้ไม่พอใจ
สภาพของตนมีจำนวนน้อย เพราะค่าเดินทางไปสู่ภาคตะวันตกมีราคาสูงและเป็นภาระ
หนักเกินกว่าผู้ใช้แรงงานที่ยากจนจะดำเนินการได้เป็นผล ตลอดจนพวกกรรมกรเหล่านี้
มีความรู้ในการทำไร่และเกษตรกรรมน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามคนทางตะวันออก
ที่ได้รับความทุกข์มากที่สุดจากระบบเศรษฐกิจก็จะอพยพมายังตะวันตก ตามสถิติ
ประชาชนทางตะวันออกจะอพยพไปตะวันตกในสมัยที่เศรษฐกิจรุ่งเรืองมากกว่าสมัย
เศรษฐกิจตกต่ำ กระแสความไม่พอใจทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นบ่อย ๆ แต่ก็ไม่มีปัญหาร้ายแรง
ครอบงำที่มีที่ดินว่างเปล่าจำนวนมาก ความไม่สงบมีมากขึ้นและรุนแรง เมื่อปรากฏว่า
ชายแดนหมดไป นอกจากนี้ปัญหาทางสังคมของชายแดนดูจะร้ายแรง และเป็นจริง
มากกว่าปัญหาสังคมของเมืองตะวันออก

อย่างไรก็ตาม ภาคตะวันตกไม่ว่าจะเป็นแหล่งปลอดภัยสำหรับผู้ไม่พอใจ
ในด้านต่าง ๆ หรือไม่ แต่ภาคตะวันตกย่อมมีอิทธิพลต่อการเมืองอเมริกัน นักบุกเบิก
ชายแดนผู้มีหัวรุนแรงต้องการให้มีการเขียนรัฐธรรมนูญของรัฐใหม่ เพื่อผลประโยชน์ทาง
ประชาธิปไตย พวกเฟรเดอริลลิส (The Federalists) เป็นตัวแทนของขุนนางภาค
ตะวันออก นักอุตสาหกรรมและนักธุรกิจได้เสียอำนาจในการบริหารและตุลาการเมื่อสิ้น
สมัยของอดัมส์ เมื่อเจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดี แต่เดิมเขาเคยเป็นชาวนาแถบเชิงเขา
(A piedmont farmer) ดังนั้นจึงได้รับอิทธิพลของชาวนาตะวันตก อิทธิพลตะวันตกมีเพิ่ม
มากขึ้นในรัฐสภา เพราะตัวแทนของรัฐใหม่มีเพิ่มขึ้น

ระหว่างสมัยของพวกประธานาธิบดีของรีพับลิกัน (The Republican
Presidents) เช่น เจฟเฟอร์สัน, แมดิสัน, มอนโร และจอห์น ควินซี อดัมส์ บุคคลเหล่านี้มี
แนวความคิดและวิญญูณแบบตะวันตก ที่แสดงให้เห็นชัดในนโยบายของชาติ สงคราม

---

¹ Frederick Jackson Turner, *The Frontier in American History*, p. 26

ค.ศ. 1812 เป็นสงครามของตะวันตก ความต้องการของชุมชนใหม่นำไปสู่การสร้างถนนแห่งชาติ (The National Road) ภาษีศุลกากร ค.ศ. 1816, ค.ศ. 1824 และ ค.ศ. 1828 ออกมาเพื่อสนับสนุนรัฐคอนเนคติกัต และบริเวณตะวันตกเฉียงเหนือซึ่งได้รับอิทธิพลและแรงสนับสนุนที่สำคัญจาก เฮนรี เคลย์ (Henry Clay) ซึ่งเป็นเจ้าของความคิด “ระบบอเมริกัน” (American System) ที่ส่งเสริมการปรับปรุงภายในประเทศ เส้นทางคมนาคมตลอดจนภาษีศุลกากรเพื่อส่งเสริมภาคตะวันตก ต่อมา ค.ศ. 1828 คະแนนเสียง จากภาคตะวันตกและภาคใต้สนับสนุนให้ แอนดรู แจคสัน (Andrew Jackson) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ผู้เป็นตัวแทนของมวลชนสามัญในการปกครองประเทศ และเป็นตัวแทนของตะวันตกใหม่ที่โต้สู้อย่างเข้มข้นกับตัวแทนของสิทธิพิเศษและความร่ำรวยที่ปรากฏในธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาครั้งที่ 2 ถึงแม้ว่าแอนดรู แจคสัน จะมีพื้นฐานความคิดเกี่ยวกับสิทธิของรัฐ (The Idea of States' Right) อย่างรุนแรง แต่แนวการฝักหักและการเติบโตแถบชายแดนทำให้แจคสันมีทัศนะและยืนยันมั่นคงในการต่อต้านการแยกตัวออกของแคโรไลนาภาคใต้ (The Nullification of South Carolina) กล่าวสรุปได้ว่า เรื่องราวของภาคตะวันตกมีความสำคัญต่อการเมืองทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ

กิจกรรมการเรียนรู้ 3

ให้นักศึกษาอธิบายถึงสภาพชีวิตชายแดนในเรื่องของบุคคล การตั้งบ้านเรือน การประกอบอาชีพและผลของการอพยพไปสู่ภาคตะวันตกที่มีต่อประเทศในด้านต่าง ๆ

สรุป

การขยายตัวไปทางภาคตะวันตกของผู้บุกเบิกตั้งแต่สงครามปฏิวัติมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ มีส่วนสำคัญต่อการวางรากฐานของประเทศทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมาก เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาให้ลึกซึ้งเพื่อความเข้าใจสหรัฐอเมริกาได้อย่างดีและชัดเจนยิ่งขึ้น

การประเมินผลท้ายบทที่ 11

1. จงอธิบายความหมาย ความสำคัญ และการขยายดินแดนเพิ่มขึ้นของประเทศว่ามีประวัติความเป็นมาและมีอิทธิพลกระทบต่อประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไรบ้าง
2. จงวิเคราะห์ความสำคัญของกฎหมายที่ดินและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับที่ดินภาคตะวันตกว่ามีบทบาทส่งเสริมความก้าวหน้าของประเทศอย่างไร